

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 239/2021

10.02.2021. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Шћекић, адвокат из ..., против туженог Центра за породични смештај и усвојење, са седиштем у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2330/20 од 23.09.2020. године, у седници одржаној 10.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2330/20 од 23.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2330/20 од 23.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2153/17 од 19.11.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи по основу минулог рада на име навршених година рада у установама социјалне заштите у којима је тужилца радила пре премештаја на рад код туженог и на основу рада код туженог а која је разлика настала у периоду од 19.09.2014. године до 30.04.2016. године исплати 53.004,14 динара одређених према појединачним износима са припадајућом каматом од доспелости до исплате, као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнди трошкове поступка од 67.510,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2330/20 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 403. и 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом потврђена је одлука првостепеног суда којом је усвојен тужбени захтев тужиле за исплату додатка на плату по основу минулог рада на име навршених година рада у установама социјалне заштите у којима је тужилца радила пре премештаја на рад код туженог и на основу рада код туженог за период од 19.09.2014. године до 30.04.2016. године. О овом праву тужиле и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1 ЗПП, јер из напред изнетог произлази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 28.06.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 53.004,14 динара, што представља износ испод 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић